

ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ -
200-річчя
НЕЗАЛЕЖНОСТІ ЗСА
100-річчя
АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ
— БУДУМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Нью-Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Нью-Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

PIK LXXXIII. Ч. 143. ДЖЕРСІ СІТІ і НЬО ЙОРК, СЕРЕДА, 11-го СЕРПНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, AUGUST 11, 1976 No. 143. VOL. LXXXIII

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ В МОНТРЕАЛІ БУВ МОГУТНЬОЮ МАНІФЕСТАЦІЄЮ ЄДНОСТІ ЦІЄЇ МОЛОДІ ТА ЇЇ ВІДДАНОСТІ ІДЕАЛАМ УКРАЇНИ

Монтреаль, Канада (Миропрослава Левенець) — Понад півтори тисячі Української молоді, організованої в СУМ-і, Пласті, ОДУМ-і і СУМК, зібралися тут в дні 24-го липня 1976 р. на площі біля арени Сейнт Леонард, щоб спільними виступами показати громадянам Канади і численним гостям-туристам, які зібралися у цій країні з нагоди 21-ої Світової Олімпіади, силу і велич зорганізованої української молоді на поселеннях, її вміст і красу української культури. Друге важливе завдання збору Української молоді було куди більше. В час, коли вільні народи мають змогу вислати своїх змагувальників на Олімпійській дрища, наша батьківщина — Україна, поневолена Москвою, такої змоги не має. Наші брати-решетники прилегли до землі під прапором гнобителя і здобували для нього медалі і славу. Тому українська молоді вирішила стати носієм світла правди українського народу і поширювати цю правду серед вільних народів світу. Говорили з перспективою відбуття для Української Молоді, треба вважати, що ціль в основному, досягнено.

Вже у годині 9:00 ранку сотні української молоді під своїми прапорами зібралися на ранню збірку. Не зважаючи на зливи дощ, який тільки що почав утихати перед збіркою, серед молоді панували піднесення і ентузіазм. У повітрі повіяли чисті, сленні молодечі прапори, лунали окремі команди, а Владислав Ізидор Борейський з У-Кіцерки і Михайло Дебрин з УПЦІ та численні духовники приготували до торжественного Молебню, який почався о годині 10:00.

Співав збірний хор української католицької церкви в Монтреалі під керівництвом пані Марічки Чолій, як також грала відома дупхова оркестра осередку СУМ з Торонто "Батурин" під диригентурою мігра Василя Кардаша.

Обидва Владислави після Молебню вголосили відповідні проповіді, закликаючи учасників черпати силу духа від нашої батьківщини і вірити у велике Боже Проведіння. Молебен закінчено могутнім співом молитви — гімну — "Боже Великий", що його співали усі учасники під керівництвом оркестри "Батурин".

Офіційно програму Дня Української Молоді відкрив голова організаційного комітету Ярослав Зайць, він же голова Крайової Управи СУМ в Канаді, і передав ведення програми Михайлові Шепетникові, який сповняв функцію майстра церемонії. Він представив численних репрезентантів, між ними голову ЦК СУМ мігра О. Ковалю, голову Крайової Платосової Старшини в Канаді В. Пензю, голову ЦК ОДУМ В. Педенку, голову Східної Екзекутиви СУМК Т. Ткаченка, посади міста Сейнт Леонард Діаса, який після привітання передав на руки С. Ковалю прапори міста Монтреаль, як вияв поваги до зібраних молодіжних організацій. Багато репрезентантів міського і провінційного уряду вітали учасників у дальшій програмі цього дня.

Сильне враження на численних прийнятих гостей викликав альф поодиноких молодіжних організацій, де (Закінчення на стор. 4-й)

Учасники Дня Української Молоді в Монтреалі устанули у формі Тризуба, випустили сотні синьо-жовтих балончиків, частину з яких втерли замість до Олімпійського Села.

Знову залунали струни бандур на Одумівці...

Оселя ОДУМ-у "Київ" (О. Ш.). — 8-го серпня 1976 р. на одумівській оселі "Київ" успішно розпочався 4-й курс навчання мистецтва гри на бандурі. Одночасно відбувається там також сьомий табір українознавства.

Вже в суботу, 7-го серпня, на Одумівці почала відбуватися майже з усіх кінців ЗСА молоді, яка виявила бажання й охоту навчатися рідного мистецтва гри на бандурі. Тут можна зустріти молоді з Філадельфії, Чикаго, Сейнт Коледжу, Воффало, Вашингтону, Сіракуз, Ванду Вруку, Нью Йорку, Ньюарку, Індіани, Рочестеру і навіть з далекого СА Дієго.

Як і попередні курси бандуристів, так і цей курс переводиться під протекторатом і опікою нашої славної Капелі Вандуристів ім. Т. Шевченка. З курсантами працює група визначених Капелею інструкторів, під безпосереднім мистецтвним керівництвом маестра Григорія Китастого, диригента Капелі. Між головними інструкторами з Михайло Дейчаківський, В. Китастий і Петро Гурський, який одночасно є організаційним керівником курсу. Вже в першому дні курсантів розділено на чотири групи відповідно до їхнього вміння гри. Важливою частиною курсу буде також ознайомлення молоді з традиціями та творчістю славного кобзаря Гната Хотковича.

Молодих учасників цього річного табору є понад 50 осіб. Командантом табору першого тижня є В. Дорошенко, а другим А. Філімончук. В неділю, 15-го серпня, на оселі "Київ" відбується Служба Божа, яку відслужить о. М. Вороненко.

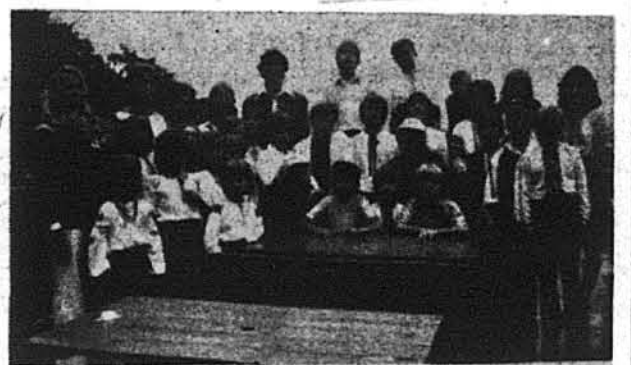
21-го серпня, 1976 р., о 2-й годині дня на закінчення табору відбувається на оселі "Київ" концерт-попис під проводом маестра Г. Китастого, присвячений 200-літтю Незалежності ЗСА і 100-літтю поселення українців в ЗСА. Вечером того ж дня там же відбувається бенкет.

Пластуни на спортивно-вишкільному таборі

Іст Четтем, Н. Й. (Н. Н.). Тут на пластовій оселі "Вояча Тропа" почався 13 липня ц. р. третій з черги спортивно-вишкільний табір, що його влаштував кожного року пластовий загін "Червона Калина". Отаманом табору є пл. сен. Богдан Михайлів, ст. пл. Олег Декайло — бунчук, ст. пл. Іва Жеребецька та ст. пл. Ростислав Декайло — ланковий інструктор. Як і попередніх років, на таборі перебуває постійно в характері інструктора лікаря пл. сен. д-р Юліан Гной та Миролуб Лозинський, який дбає про вираз і додаткову дієту, потрібну активній молоді. Збагаченням інструкторського персоналу є Стефан Коваленко, недавню прибулий з Бразилії активний змагун копаю на м'яча. Ного побут на таборі фінансує УСК — Нью Йорк. Даліше, з нових інструкторів на таборі перебувають: ст. пл. Андрій Храпливий, ст. пл. Юрій Маринюк та ст. пл. Мона Сніжик.

Вже першого дня табору вислано писемко до Українського Олімпійського Комітету на руки ред. О. Зінкевича, підписаного Булавою, ланковим інструктором і сотнею учасників табору. В пла-

На Союзівці закінчено таборування дітей, починаються курси українознавства

Учасники дитячого табору на Союзівці зі своїми опікунами

Союзівка. — Вісімнадцять хлопців, у віці від 7 до 11 років, і вісім дівчаток ще нижчої вікової групи закінчили тритижневе таборування на цій оселі УНСоюзу в суботу, 7-го серпня, мистецькою програмою в аудиторії павільйону "Веселка" в присутності біля сотні щедро оплескуючих батьків і гостей. Хлоп'ячий табір, який, як і попередній дівочий проходив під назвою "Шамокі" з уваги на відмічання 100-річчя українського поселення в ЗСА, включав такі цілонедільні заняття, як спорт, гри і забави, вивчення українських пісень і віршів, короткі нариси з історії України і українського поселення в ЗСА. Мистецька програма в суботу була відзначена власними програмами табору. Пісні, вірші, танці чергувалися на сцені павільйону під звуки музичного акомпанюменту акордеоніста Александра Худолія та відповідних пояснень конференсьє Ані Дидик, яка провадила програмою, що її хлопці закінчили гугульсь-

ВЕЛИКИЙ ФЕСТИВАЛЬ "ГОМІН УКРАЇНИ" В РОБІН ГУД ДЕЛЛ ЦІЄЇ П'ЯТНИЦІ БУДЕ ЗАВЕРШЕННЯМ "УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЯ" У ФІЛАДЕЛФІЇ

Філадельфія, (О. Л-ий). — З нагоди українських відзначень ювілеїв 200-річчя ЗСА і 100-річчя українського поселення губернатор Пенсильванії Мілтон Шеп і посади Філадельфії Френк Різо видали офіційні Прокламації, проголошуючи тижень від 9 до 15 серпня 1976 р. "Українським Тижнем" у Філадельфії. Культурно-національною точкою програми цього тижня буде Український Фестиваль "Гомін України" у літньому амфітеатрі Робін Гуд Делл (Схід) у п'ятницю, 13-го серпня, о 8-й годині вечора.

Прокламації "Українського Тижня" були відчитані під час урочистого відкриття з нагоди українського Громадянського Комітету трьох українських виставок: — об'єктивної, народної мистецтва та української книжечки в суботу, 31-го липня ц. р., в приміщеннях Музею Пенсильванського Університету. Ці виставки, що відкрили для відвідувачів кожного дня через цілий серпень, а виставка книжки аж до кінця вересня у звичайних годинах праці Музею і Бібліотеки Пенсильванського Університету, виявили вже дуже велике зацікавлення американської публіки, а зокрема їх відвідували цілими групами маси різноманітних людей, а серед них і багато українців з-поза Філадельфії, що приїхали з усіх кінців світу на 41-й Екхаристійний Конгрес.

Під час Українського Тижня у Філадельфії відбуваються кожного дня, починаючи від понеділка, 9-го серпня, різні українські імпрези — покази з українського народного мистецтва, тацького плетіння, писання писанок, вишивання, різьбярства, кераміки тощо, як теж співі та танцювальні виступи у спеціально-поставлених на вільнодах "Фолькліф" пер Музеєм Мистецтв на Бенджаміні Френкліні Паркве в театрі Індепенденс Молл при Маркет і 5-й вулицях.

Вступ на ці імпрези безплатний.

Верхом українських імпрез перед широкою публікою та кульмінаційною точкою програми Українського Тижня у Філадельфії буде перший самостійний Український Фестиваль "Гомін України" у місцевому літньому амфітеатрі Робін Гуд Делл (Схід) т.зв. "старий", у відвізненні від недавно збудованого нового театру Робін Гуд Делл (Захід) у п'ятницю, 13-го серпня, о 8-й год. вечора (на випадок дощу — на другий день, у суботу, 14-го серпня).

Це перший раз в історії Філадельфії, завдяки старанням українського ювілейного Громадянського Комітету з нагоди ювілеїв 200-річчя ЗСА і 100-річчя українського поселення, відбувається з Робін Гуд Делл чисто український фестиваль, в якому масо змогу показати широкий публіці (кількох 23 тисяч місць) наше українське співоче, музичне й танцювальне мистецтво у виконанні передових українських мистецтвних професійних сил і мистецьких ансамблів. Перед широкою американською публікою зможемо почути такі українські професійні сили, як піаніст — віртуоз Роман Рудницький, професійні оперні співаки — і бас — баритон Андрій Добедейко-сопрано Рената Вабакрянський, що їм акомпанюватиме добре відомий серед американських музичних кіругів професійний акомпаньйор — піаніст Тома Гринків. А наша знаменита Українська Капелля Вандуристів ім. Т. Шевченка з Детройту під диригентурою Григорія Китастого усе приносить добру славу нашому хорому мистецтву. Виступить також найстарший філадельфійський мішаний хор "Кобзар" під керівництвом Роксолани Гарасимович, а мистецтво українського народного танцю (Закінчення на стор. 5-й)

МИКОЛА БОДНАР ЗРІКСЯ СОВЕТСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА, ВАСИЛЬ ФЕДОРЕНКО ГОЛОДУЄ, В'ЯЗНІ ПРОТЕСТУЮТЬ

Нью-Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). На Захід протестує лист українського в'язня Миколи Боднара до Президії Верховної Ради СРСР, в якому він зрікається союзу з радянським громадянством і проголошує голоду, відмовляється від листування і одержування посилок, побачення з ріднею; заявляє, що бойкотуватиме державні установи СРСР та тюремні власті і зберігатиме абсолютну мовчанку. У своєму листі М. Боднар м. ін. пише: "... Київський обласний суд засудив мене 12 квітня 1971 року за статтею 62 ч. 7 КК УРСР на 7 років... Від того часу мені часто доводилося звертатися з заявами до різних державних і громадських установ та організацій з проханням об'єктивно переглянути мою справу... Тому в січні 1975 року я звернувся до МВД СРСР з проханням призначити мені статус політичного в'язня. На жаль, держава не бачила потреби проявити об'єктивність, бодал задала поваги для себе самої. Мало того, забравши в мене права боронити мою людську гідність, держава планоно й зумисне почала репресувати мене на перевезення до тюрми, соромився назвати справу по-імені, сказати про справу причини мого несправедливого кримінального режимові, закрив їх стандартною фразою: "За відмову від праці і порушення режиму ВТУ".

24 лютого 1976 року я проголошу мій громадський голод, що виявлятиметься так:

- 1) Відмова від листування до кінця строку;
- 2) відмова від побачення;
- 3) відмова одержувати посилки;
- 4) зречення союзу з радянським громадянством;
- 5) бойкот уряду СРСР;
- 6) бойкот тюремної адміністрації;
- 7) абсолютна мовчанка;
- 8) голодування.

Але я не планую покинути мого батьківщини — Україну — де я народився і де маю намір жити після закінчення строку...

Василь Федоренко, український політичний в'язень, який перебуває у Владімірській тюрмі і який започаткував голодування для відзначення 100-ліття Емського указу, голодує вже від 10-го грудня 1975 року. Він заявив, що буде голодувати до смерті, або до часу, коли йому змінять вироки.

На Захід пришло також звернення політичних в'язнів в СРСР з підписами таких українців: Гайдук, Микола Боднар, Ракецький, Зорян Попадюк, Євген Сверстюк та Турки. У цьому зверненні, повний текст якого незабаром з'явиться в українській пресі та в журналі "Сучасність", описані деталі злих умов в'язня та їх боротьба за статус політичного в'язня.

Дослідні Вікінга потверджують можливість життя на Марсі

Пасадена, Каліфорнія. — не доказаний факт, бо ще треба перевести ряд інших дослідів. Того самого дня ті науковці повідомили, що другий американський космічний корабель, "Вікінг II", який осів на Марсі ще 20 липня ц. р., вказує, що там існує можливість, що на тій планеті існує мікроскопічне життя, але зазначили, що це тільки можливість, а

Помер Михайло Гнатів, довголітній урядовець Відділу УНСоюзу в Скрентоні, Па.

До Головної Канцелярії УНСоюзу наспіло повідомлення, що в Скрентоні помер 28-го липня Михайло Гнатів, довголітній урядовець місцевого Відділу УНСоюзу та громадський діяч. Покійний народився в селі Різдвяне, повіт Рогатин, і до Америки прибув у 1913-му році молодим юнаком, а за пару років на 19-му році життя, вступив у члени УНСоюзу. Впродовж довгих років був керівником 123-го Відділу УНСоюзу, описав секретарем, а вкінці до смерті головою Контрольної Комісії цього ж Відділу.

Бл.п. Михайло Гнатів осиротів дружиною Оленою, двох синів, доньку та внука. Родина, приятелі, союзовці та чимало членів української скрентонської громади відправили Покійного на вічний спочинок, відслуживши похоронних відправ у українській православній церкві св. Михайла і на цвинтарі.

ЧЛЕНСЬКА КАМПАНІЯ УНС В ЛИПНІ

До Головної Канцелярії УНСоюзу наспіло в липні 1976 р. 190 аплікацій нових членів, що їх прислали такі секретарі та організатори:

По 2 і більше аплікацій надіслали:

Марія Гнатик (304) — 7, В. Оріховський (353) — 7, М. Гентох (305) — 6, В. Квас (88) — 5, Т. Лу-да (163) — 5, Я. Шербак (352) — 5, В. Владика (364) — 5, П. Головачук (42) — 4, Анна Гарас (47) — 4, А. Джула (161) — 4, В. Стефурин (169) — 4, А. Малан (5) — 3, Марія Кульчицька (8) — 3, І. Чопко (271) — 3, Марія Макар (348) — 3, І. Цибірський (471) — 3, Л. Вовк (444) — 3; по дві аплікації прислали: С. Гавриш (83), П. Шевчук (13), Катка Стецюк (25), М. Турко (63), М. Шеремета (70), І. Петрунчук (78), Р. Татарський (94), П. Ракочий (105), А. Дорошенко (114), П. Бабич (115), В. Кобіло (121), І. Пригода (200), Л. Гардік (206), М. Кігичак (240), О. Чабан (242), А. Сидірський (285), Г. Кисіль (336), В. Попович (367), І. Данківський (375), О. Хома (383), Ірена Олійник (387), В. Шаран (407), І. Телюк (414), І. Кігичак (430), В. Зорич (432), Олександра Дольницька (434), П. Вербоєцький (438), Д. Пинц (458), П. Кірик (475), В. Запаранко (484), М. Шпитко (489), М. Ковальський (500), Т. Войтів (503), По ОДНІЙ аплікації надіслали 50 секретарів — разом одержано в липні 190 аплікацій нових членів.

Представник УККА свідчив перед Резолюційною Комісією Республіканської Партії

Кензас Сіті, Мо. (УК-КА). — У вівторок 10-го серпня 1976 р. д-р Володимир Душин, редактор "Українського Квадральника" та член Екзекутиви УККА зложив відповідні свідчення з нагоди виступу перед Резолюційною Комісією Республіканської Партії, яка починає тут свою Крайову Конвенцію 16-го серпня ц. р.

Участь представника УККА у званнях є згідною з традиційною політикою УККА вислати своїх представників на конвенції Демократичної і Республіканської партій та представляти по-

Шість Владик УКЦ взяли участь в Евхаристійному Конгресі

Філадельфія. — У попередньому повідомленні "Свободи" помилково подано, що тільки чотири Владики УКЦ взяли участь в Евхаристійному Конгресі минулого тижня. Згідно з повідомленням "Америки" з 7-го серпня, архирейську св. Літургію в мітрополітному соборі Непорочного Зачаття в п'ятницю, 6-го серпня, служили Владики: Кир Андрій Роборський з Канади, Кир Ярослав Габро з Чикаго, Кир Ефрем Крижний з Бразилії, Кир Єронім Кімія з Канади і Кир Дмитро Грешук з Канади. В Конгресі взяли участь також Владика Василь Лостен, який очолював Український Евхаристійний Комітет, та Владика Йосиф Шмондлюк з Сентфорду. На архирейській св. Літургії в соборі Непорочного Зачаття був присутній зі своїм секретарем апостольський делегат в ЗСА Архипіскоп Жан Жадот, який раніше відвідав нещодавно Митрополита УКЦ-Керки в Америці, Впресоа. Амвросія Сенишина.

СВОБОДА

UKRAINIAN newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays (Saturday and Monday issue combined) by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303. Application to change frequency to "Daily except Mondays and holidays" pending at Jersey City, New Jersey.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1976.

Передплата: на рік — \$30.00, на пів року — \$16.00, на 3 місяці — \$9.00. Для членів УНСОУ 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 25¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

„Безнадійний шматок паперу“

Першого серпня 1975-го року лідери 35-ох держав, включено до президентом Джексоном Фордом і генеральним секретарем КІОС Леонідом Брежнєвим, підписали в Гельсінкі Декларацію Конференції Європейської Безпеки і Співробітництва. Рік після підписання цього „кінцевого акту“ можна сміло заявити, що мали рацію ті коментатори, які в серпні 1975-го року твердили, що Гельсінкська Декларація не доведе до дійсних кращих відносин між Сходом і Заходом і перестережі, щоб Захід, зокрема американці, не покладали великих надій на те, що ця Декларація спричиниться до значних полетів в самому Совєтському Союзі, або до дійсних змін в закордонній політиці Москви.

Щодо закордонної політики, то Кремль далі продовжує „експертувати комунізм“ і далі старяться поширювати своє впливи на різні обшари. Найкращим доказом може послужити той факт, що вже після підписання Гельсінкської Декларації совєтські верховоди, не зважаючи на протести з боку держав вільного світу, вимішали в громадянську війну в Анголі, збройною силою допомагаючи ангольським марксистам захопити владу в тій колишній португальській колонії та далі старяться всілякими способами збільшити свої впливи в інших частинах Африки, в районі Середземного моря тощо. Москва різко прикладася до зусиль, щоб здобути мілітарну перевагу над державами Північно-Атлантичного Союзу, зокрема над ЗСА.

Отже, факти доводять, що підписання Гельсінкської Декларації не тільки не додало до кращих відносин між Сходом і Заходом, а навпаки, безперервна імперіалістична та експансіоністична політика КІОС doprowadила до того, що президент Джексон Форд перестав користуватися словом „детант“, заявляючи, що американські відносини із Совєтським Союзом краще окреслює фраза „мир з позиції сили“, а серед американського загалу зросло невдоволення до об'єкту Москви. Це невдоволення спричинилося до того, що колишній каліфорнійський губернатор Роналд Ріген, відвертий противник політики „детанту“, тепер має добрі надії здобути номінацію Республіканської партії на пост президента ЗСА.

Здійснилося також передбачення коментаторів, що підписання Брежнєвим Гельсінкської Декларації не доведе до жадних значних полетів для населення Совєтського Союзу, ані до жадної „лібералізації“ совєтського режиму. Хоча деякі західні дипломати та деякі совєтські дисиденти твердять, що Гельсінкська Декларація спричинилася до того, що Москва тепер „більш вразлива“ на закиди із Заходу щодо порушення людських прав в Совєтському Союзі і тому тепер часто старяться „відбивати“ ці закиди твердженнями, що уряд ЗСА нібито прикладає „надмірну і несправдану увагу до внутрішніх справ КІОС“, а начебто „зволікає з підписанням договору щодо обмеження стратегічної атомової зброї“, то ті самі західні дипломати і ті самі дисиденти підкреслюють, що в КІОС не наступили жадні ґрунтовні зміни на краще на відношення політичних, національних і загальнолюдських прав. Там далі жорстоко переслідують інакомислячих, далі обмежують можливості еміграції, далі ізолюють населення проти впливів із Заходу, хоча Гельсінкська Декларація мстила постанову про вільний обмін ідеями та людьми, далі проходить народобудівна русифікаційна політика, під знаком „злиття націй“, далі безпідставно запроторюють дисидентів до в'язниць і концтаборів тощо. Кремльські верховоди виконали кілька малозначних постанов Гельсінкської Декларації, наприклад, погодилися на те, щоб закордонні кореспонденти одержували постійні візи. Це зроблено для замирення публічної opinіо на Заході, а жадних важливих постанов Декларації про пошанування людських прав Москва не думає дотримуватися.

Рік після підписання Гельсінкської Декларації можна оправдано сказати, що мали слушність ті коментатори, які в серпні 1975-го року назвали цю Декларацію „безнадійним шматком паперу“.

Українська молодь в поході

Останні акції української молоді в часі тривання ХХІ Олімпійських Ігор, Дня Української Молоді в Монреалі, участь молодих у відзначанні 200-річчя Американської Незалежності і 100-річчя українського поселення в ЗСА, одностайне таборвання членів світового СМ-у на оселі „Верховина“ біля Монреалю та участь таборників в прерізних активностях і роз'яснювальних акціях в часі Олімпіади, участь молоді в Українському Олімпійському Комітеті, який провів підпунктирну працю для поширення української правди серед учасників Ігор, масова участь сотень української молоді на Фестивалі в Глен Спей — щоб згадати тільки останні події — сповнюють оправданню гордістю і новими надіями кожну українську людину на поселеннях. Українська молодь на поселеннях, яка стала поруч тих, що в Україні підняли прапор боротьби за збереження духовних цінностей і самого народу та винесла, як ніколи досі, українську справу на сторінки чужомовної преси, радіо і телебачення, домагаючись цілком слушно трактування української проблеми нарівні з вільними проблемами інших народів, ще раз доказала, що вона не тільки знає, хто вона і чого прагне, але також уже готова включитися в провід нашої життя і розвитку та що вона факхово сповняє свої відповідальні функції. Усі здамо собі з цього справу і було б великою помилкою закривати очі на факт, що українство на поселеннях починає сповняти хід діяльності, головної політичної, а українська вільна справа переживає кризу в трудних часах політичної деколонізації, що викликає апатію серед українського громадянства у вільному світі, що у свою чергу викликає сповільнення на поодиноких відтинках життя.

Тим часом ситуація в Україні — посилення курсу русифікації, творення Москвою так званого „єдиного совєтського народу“, переслідування і нищення українських політичних і культурних діячів, знижування до рівня примітивності української культури, — вимагають скорих, об'єднаних і рішучих протязакходів. У цій, здавалося б, найтяжачій хвилині, прийшли акції молодих, прибули українська молодь, яка виявляє свою солідарність з поведінкою українським народом і розкриває перед вільним світом жорстоку правду, приховану довгими роками москоськими поневолителями. Молодь нашої Вільнозвільної мислі змозга говорити тієї правди, і тому в її імені заговорили: молодь, яка росла і виховувалася в українському патріотичному доусі у вільних країнах світу, паки і паки доказують, що козакському роду така справді нема переваги.

Микола Приходько („СХІЗМАТИК“)

ЗА НАШ УКРАЇНСЬКИЙ ПАТРІЯРХАТ

Мій прапід був списком-вікарієм; мій діді в батьківського й материнського роду були прот.сремні; мій тато — дяком-диригентом, всі на Полтавщині. Не хотів тато, комуся, зодягатися в золототкані ризи.

Всі вони служили формально під юрисдикцією московського патріярха, дідько його знає, як називався тоді, не пам'ятаю. Але змалечку ще відчув і зрозумів, що дідівськи й батьківськи серця належали до „патріярхату“ церкви св. Писковни на нашому славному Запорозжжі. В церкві тільки калічили вони свою щоденну, улюблену українську мову на кшталт чужого московського патріярхату.

Повітряні діді в понад-столітньому віці (добри моці з них були б напевно), а мій церковний тато дожив бути делегатом славнозвісного Собору Української Православної Церкви 1921 року в Києві. Підіймав смілку, на всю довжину, свою кремезну руку за утвердження Української Самостійної Автокефальної Церкви, під проводом улюбленого, висвяченого народом, Митрополита Василя Липківського тоді.

Забороною було тоді, але співав, разом зі всіма, мовчав, ніби молитву з глибини серця: „Ще не вмерла України!“ (так, як і недовго, але тепер на повні груди, батьківським голосом, у Київ ленді — разом з нашими гай дамацькими бандуристами. І казали мені, що мій голос ще зовсім не старчий, на мій 70 з гаком).

Знали тоді — Митрополит Липківський і його петлюрівська, переважно університетська, Головна Команда, — що ризикують своїм життям, ставши на таку бунтарську дорогу проти волі Москви. Не заважали!

Так і сталося незабаром. Викосили всіх москалів майже до ноги. Мосму татові пощастило втекти з рідного гнізда під час розкуркулення, сховався на деякий час. Але не встиг втекти. Все з'явив у серці урочистий церковний спів: „Благослови, душе моя, Господа...“ Назбирав навколо десь з півсотні таких „пенсіонерів“, як і сам — заквітчані потайки повітку на передмісті Черкаси вшвиначини рушниками. Знайшли вільного, як наш Верховний, з більшою на одному опі, нічого сторожа на базарі, що був колись автокефальним священиком. Уритувався від смерті якось чудом. І поменіли дві неділі, затьмарені злидарством і недолею, щирі українські серця, як та лампадка перед великим, десь перешованим, пошашеленим Розп'яттям — над імпровізованим престолом — ослінчкос.

Третью неділю, підлетіли до тієї св. Софії в повітві два грузовики з чекістами. Загнали багнетами, поміж борти, всю ту гайдамацьку „конгрегацію“.

Розказав пізніше один чоловік (не належав він до тієї Церкви) мій мамі: побігли мого тата, ініціатора того „Черкаського Патріярхату“, на долі до неприємності. Витяг його штурпак за ногу з камери, коли ступали напележливо до вікна: „ось тут чоловік помирає!“ І не знаю до сьогодні, в якій „братській могилі“, без березового хреста, закопали москвини мого рідного батька...

Читаю тепер у нашій „Свободі“, що не пускає якась, чужа до України, конгрегація найшановнішого провідника величезної, мгутньої української церковної громади, 17-літнього сибірського невілляника, кардинала Йосипа Сліпого — на Український Церковний Собор у Філадельфії. У Філадельфії, — де так шанують Дзвін Американської Свободи!

Хто і яким правом наслідують робити таке напекір волі й бажанням мільйонів української громади: УНС, УКА, КУК, — що підіслали так високо українську спільноту на Американському континенті з небутих й загуміників? Неуже зніглися в доброту бойові політики нашого славного революціонера, покійного Бандери, що не кличуть на бойову акцію? Збудіть його духа, запаліть, що зробити в такій ситуації!

Хочу й вірю, що невдасть комуся так принизити нас з тією дивовижною заборобою, бо ми всі ще вміємо заспівати пісню: „Не пора, не пора москалів й ляхів служити...“ І масмо досить не приборканої сили й радці додати до тих іменників ще один, що хоче накинати свого хому на наш козаків в'язи. Цеж таке самісіньке, як примором не пустити російського бунтаря Сахарова одержати Нобелівську нагороду в Норвегії. Але ж там — закон КГБ! В Рамі його нема тимчасом, хіба що долю билася та москоська тактика комуся впливовому зі Східної Конгрегації?

Масмо нашу величуну українську людину, що змемо Патріярхом і будемо звати, однодушно, так само, як звали Василя Липківського Митрополитом, з волі віруючої України, — всуверені усім москоським, чи про-москоським конгрегаціям! Почервоніли б з сорому перед нашими батьками, коли б знітилися.

Масмо своїх рідних церковних провідників — Митрополитів, Єпископів, священиків, що люблять свій нарід, масмо мгутню вільну громаду, що не дозволяє заворушити Українську Церкву на чужині, як мавіші. А як якийсь закукуричний Омелько шкочуватиме за тим, що втратив нагоду поцілувати чужого перстень, не журиться. Він повернеться незабаром під благословення свого Українського Патріярха. Многі літа йому!

І. Вовчук

В РОЗНАЧІ КРУТЯТЬ МАХОВИКА КОЛЕКТИВІЗМУ

(Розважання над постановою ЦК КІОС)

Міжгосподарські агро-промислові об'єднання (радогоспо - колгоспи або колгоспо - радгоспи) мають створитися за двома ознаками: територіальною і галузеву. За територіальною ознакою, як правило, вони створені на паях господарств з допомогою і підтримкою держави (партії), міжгосподарські підприємства будуть визначати напрям спеціалізації для кожного господарства у виробничій ним товаропродукції. За галузеву ознакою мають створитися науково - виробничі об'єднання для забезпечення господарств сортами насіння, вирощування породистих худоб, для розробки прогресивних методів ведення хліборобства і тваринництва. Залежно від об'єктів виробництва засяг їхньої діяльності не обмежується районом, а може охоплювати області і республіки.

Міжгосподарське кооперування, затігане Брежнєвим, це другий шабел колективізації. За Сталіна об'єднували (кооперували) сільські господарства, а тепер постановою вимагає кооперувати колгоспи з радгоспами, об'єднуючи їхні людські й матеріальні ресурси, як говорив Л. Брежнєв, „для створення великих спеціалізованих господарств“. Подібне говорено і при сталінській колективізації, коли силою зганяли селянство в колгоспи, ніби концентруючи розріблене селянське виробництво. Скільки горя, сліз і людських жертв було!

„Колі б усі одурені прозріли, Колі б усі убиті ожили, То неба, від трокляної поспіле, Напевно б ринуло від сорому й злими“.

В. Сміхоненко

Український Вісник ч. 4 Спеціалізація, яку в постанові вимагається здійснити до кінця десятиріччя, річ не нова в аграрній політиці більшовиків. В перші роки більшовицького владування, після відновлення розваленої в національних революцій імперії під вавіскою КІОС, партія наголюшувала творення спеціалізованих господарств. За сталінської перебудови сільського господарства, в роки колективізації також творили спеціалізовані м'ясо - молочні, свинарські, зернові, садівничі й інші господарства. З-за кордону привозили для них різноманітну худобу і свійсь. А за рік-два з того мало що лишилось — колективізм винищив. Як заборалася, то почали судити за „лихидництво“ в трестах і господарствах.

За брежнєвської аграрної політики, після безрезультатного пленуму (1965 р.), шукаю-

чи способи витягти сільське господарство з прив'язи в дев'ятиріччя проголошено курс спеціалізації і зміцнення матеріально-технічної бази радгоспів і колгоспів. З кожним роком капіталовкладів в сільське господарство збільшувалися, посилювалося його технічне оснащення. Енергетична могутність радгоспів і колгоспів за останні роки збільшилася у три рази, значно більше постачається мінеральних добрив. А уржайність і продуктивність не підніслася, сільське господарство КІОС деградує, і щодалі, то більше відстає від промисловорозвинених країн поза москоським царством.

За заведенням там шаблоном, в постанові про чергову ґрунтовну перебудову сільського господарства, багато говориться про блискучі „перемоги“ в сільському господарстві після його колективізації. Ті успіхи сталися завдяки системі колективізму, бо вона є „найпередовішою суспільною системою, яка витримала іспит часу і своїм історичним розвитком показала непереборну прогресивність“.

Здавалось би, що немає потреби для „ґрунтовної перебудови“. Але логіка більшовицького єдинодержавства в усьому перевернута навиорот. Відзначивши окремі успіхи брежнєвської аграрної політики після безрезультатного пленуму (1965 р.), в постанові говориться: „ЦК КІОС відзначає, що не зважаючи на досягнуті за останні роки позитивні наслідки в сільському господарстві, його ріст, економічні показники і темпи зростання виробництва найважливіших продуктів ще не задовольняють наших потреб і не відповідають наявним можливостям“.

Тільки за більшовицькою логікою можна хвалити „найпередовішу систему“ колективізму за її низькі економічні показники і неспроможності забезпечити найголовнішими продуктами сільського господарства потреб населення і країни. Нинішня затія ЦК є поглибленням системи колективізації, черговим кроком в напрямку дальшого усузнення колгоспів. В творенні радгоспо - колгоспів і колгоспо - радгоспів об'єднанні й підприємства будуть ліквідуватися дві форми власності на землю: колгоспна - кооперативна і радгоспна - державна. „А в дальнішому все це закономірно, — твердять, — Ізвестно, за 4-те червня, — пересте у яку форму виробничі співпраці сільського господарства з промисловістю“, в якій промисловість піднімається з сільським господарством в свідомій колективній праці.

(Продовження буде)

Михайло Лотоцький

АМЕРИКАНСЬКІ МУРИНИ І АФРИКА

Бенедикт Звейн, муринок-рекордист лондонського журналу „Африка“ в дописі подає цікаві подробиці, як почувалися в Африці американські мурини і як на них діяли африканські мурини.

Аж до 1930-их і 1960-их років багато американських муринок соромилися того, як хтось називав їх „чорними“, й уважали це образою в якійсь небуздійсній спільноті з Африкою. Хотіли, щоб їх уважали неграми або кольоровими. Однак історія навчила деяких з-поміж них, що зрідка свої африканські корені як неприємний минулий може позбавити їх їхньої соціально-політичної рівноваги, бо ця рівновага власне походить з їхньої африканської тотемності. Теперішні спонсоризування африканської ноші й зачіски серед американських муринок є доказом зміни поглядів американських муринок на цю справу.

Однак таке, до деякої міри поверхове виявлення їхньої спільнотності кінчається, коли американські мурини стараються наблизитися до Африки фізично й емоційно. Чорні американці, які поважно дошукуються своєї тотемності, звичайно хочуть подорожувати до Африки як туристи, або як імігранти в пошуках емоційного задоволення із зв'язків з „Матір'ю Африкою“. Тоді процес тотемності ускладнюється. Виривають проблеми між зв'язками американських і африканських муринок.

Американські мурини, які їдуть до Африки, часто турбують те, коли вони бачать, що африканці завжди дивляться на них як на чужинців, які зовсім не є з ними споріднені. Замість хвилюючого привітання, якого вони надіялися, бачать, що на них дивляться як на „багати чорних туристів“, яких базарні торговці мають експлуатувати, а навіть шахраювати так, як усіх інших туристів. Наслідок з того: почування, що їх відірвано від їхньої власної землі. Неминує американські мурини є підозрілі в Африці, вони поводяться як білі американці, — що зрозуміло, бо впритишені вони є продуктом того самого суспільства. Вони не мають чого виправдуватися перед африканцями за їхню американську поведінку, однак африканці повинні доцінювати їхні бажання утотемнюватися з Африкою.

Добре було б, якщо б американські мурини поінформувалися про Африку заки подіуть туди: Африка не є таким чорною людиною, як це вірять деякі американські мурини. Відносини покращали б також, якщо африканці розповіли б більше про історичне минуле американських муринок, їхні ставлення до Африки і їх бажання допомогти визволити політич-

но й економічно їх континент. Прикро, що Організація Африканської Єдності знімає цю справу, не хоче займатися справою взаємин між африканцями і американськими муринами, кар'єрними й муринами Північної Америки.

Не повинно бути ніяких конфліктів, як довго діяльність американських муринок не є експлуатацією. Можуть траплятися деякі суперечності з деякими верствами африканської еліти, яка вважає, що американські мурини загрожують їхньому становищу. Американським муринам часто закидають зарозумілість. Це правда, що деякі з-поміж них приходять до Африки з почуваннями вишости; вони вірять, що їх роллю є радше вчити африканців, ніж учитися від них. Така поведінка напружує відносини. Чорних американців критикують теж за те, що вони не вміють пристосуватися до „африканського способу життя“, що цупко придержуються американським цінностям. Знаючи ж американські мурини жалюються, що як вони б не старалися бути африканцями з їхньою ношею, поведінкою і мовою, з ними все таки обходяться як з чужинцями. В їхній поведінці муринок бути чимось таким, що африканці вміють запримітити. Часом намішлюють називати їх „імітаційними африканцями“. Американські мурини мають право вимагати від місцевих африканців терпеливості і зрозуміння, коли вони пристосовуються. Не природно сподіватися, що американські мурини відрежуть своїх американських цінностей через одну ніч; вони мають право держатися так довго, поки вони не суперечать допомозі, яку вони хочуть понадавати для політичного, економічного та суспільного розвитку Африки.

Для дітей тих людей, які приходять до Африки як імігранти, пристосування буде набагато природніше, бо вони будуть розвиватися з африканськими дітьми й виростуть на справжніх африканців. Однак батьки муринок згодяться з тим фактом, що вони можуть тільки співіснувати з африканцями; вони не можуть стати повністю африканцями. Спроби стати під кожним оглядом тубільцем можуть довести тільки до розчарування. Нема нічого злого в цьому, щоб американські мурини-імігранти творили свої клуби в Африці, якщо тільки це не доведе до утворення клів американських муринок, бо це доведе до дальшого відокремлення — доразуму Бенедикт Звейн в журналі „Африка“.

Прочитавши цю таку оригінальну статтю, прийшло мені на думку таке дивне почування: А що з нашим українським поколінням, розсіяним по всьому світі? Чи діти наших дітей, внуки і правнуки, якщо повернулися б в Україну, як вона буде вільна, — як прийняли б їх тамошні населення, зовсім „перевиховані“ за десятиліття, чи не відносилося б до них так, як африканці до американських муринок-імігрантів, або й ще гірше? І як почувалися б наші діти в такому зовсім іншому середовищі, ніж американське, австралійське і т. д., в якому вони виростили?

Хорово - танцювальний ансамбль з МекАду, під диригуванням о. В. Левенського, проспівав низку пісень. Рівночасно танцювали дівчата і хлопці. Потім танцював сольно „чумака“ молодий юнак, виконав 4 пари відтанцювали гопак.

Інж. М. Комічак запросив на сцену маестра Василя Авраменка, що понад 50 років пропонував українські танці на трьох континентах. 80-літньому пропагатору українських танців авлаштували велику овацію, нагороджуючи його довготривалими ослесками.

Голова „Чорноморської Січі“ в Ньюарку, Мірон Стебельський, керівник Спортивного Школи на Верховині, подякував Гол. Управ. УРС і директорів „Верховини“ й дружини Ганна, проспівала

ВІДБУВСЯ ЮВІЛЕЙНИЙ ФЕСТИВАЛЬ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Верховина, Глен Спей, Н. І. (Дубрак). — Фестиваль Української Молоді, що його визнає Український Крайовий Комітет 200-річчя Америки та 100-річчя українського поселення в ЗСА, як одну з чотирьох головних імпрез цього подвійного ювілею, відбувся тут з великим успіхом у дні 30-31 липня і 1 серпня. Організацією та переведенням Фестивалю займалися Молодецька Плянвальна Рада, створена мін. року Українським Робітничим Союзом, як спонсором фестивалю. Голова цієї Ради, студент Сергій Ковальчук, відкрив Фестиваль у п'ятницю, 30 липня о 8 год. веч., і запросив хорово - танцювальний ансамбль з МекАду, Па, при українській католицькій церкві св. Марії під мистецтвним керівництвом М. Войчука, відспівали американський і український

гімни. Відтак о. Островський (УПЦ) провів молитву в наміренні фестивалю. Потім С. Ковальчук подякував УРСОЗОВІ, директорів „Верховини“ І. Харині та координаторів МПРаді, Ст. Віхареви, за добру співпрацю та представив інж. Михайла Комічака з Півтебургу, директора української радіопрограми ВПІП протягом 27 років, як керівника програми. М. Комічак прочитав привіт від президента ЗСА Джералда Форда, спеціально написаний для фестивалю, та згадав коротко головні моменти з нашої колонізації в ЗСА.

Головний предсідник УРС Іван Олексин висловив радість і гордість з приводу двох великих ювілеїв, підкреслив великопронаціоналізм молодечих організацій, що понесуть вогонь волі в Україну. Голова Крайового Комітету Я. Лисогір приві-

тав учасників фестивалю. Д-р А. Шуль з Філадельфії, член Вільної Стейтської Ради Пенсильвенії, представив почесних гостей. Інж. М. Комічак прочитав привіт від губернатора Пенсильвенії, П. Шенпа.

В мистецькій програмі перший виступив мандоліновий ансамбль ОДУМ з Чикаго під керівництвом Віктора Войтуха (7 осіб), а далі виступили тріо з Детройту: Ірина Лазорчук (керівниця), Марія Анна Йоз'як і Катруся Садова, при супроводі Р. Томіака на акордеоні, та хорова - танцювальний ансамбль з МекАду під керівництвом М. Войчука.

В суботу, 31 липня у другому концерті по полудні американський і український гімни відспівали сестри: Маруся Штінг і Орісія Штінг - Гелка з Філадельфії. Потім інж. М. Комічак прочитав привіт від ньюйоркського губернатора Кері. Детройтське тріо „Солісти“ виступило з низкою українських пісень. Співчово - танцювальний ансамбль „Сопілка“ під керівництвом В. Чапка з Філадельфії виконав свою різноманітну програму: пісні, танки, сценки, веселі сценки,

своєрідну ревію пісень, танків і гумору. Ансамбль молодих бандуристів церкви св. Андрія під керівництвом В. Юрєвича із Сант Банд Бруку виконав низку пісень.

Жіночий ансамбль „Верховина“ з Гакенсак, Н. Дж., під керівництвом Жанет Фулчін виконала ряд лемківських пісень. Ансамбль виступав у лемківських одягах.

Танцювальний ансамбль „Діпро“ з Вріджпорту, Конн., під керівництвом Ірини Романів, в барвистих гудульських і полтавських одягах, виконав коломийку й гопак.

У третьому концерті, в суботу вечором, виступали: чоловічий хор „Прометей“, під керівництвом Михайла Діабогі з Філадельфії, Танцювальна Студія під керівництвом Роми Прямий-Вогачевської, та молода бандуристка Лариса Пастухів. Директор „Верховини“, Іосиф Харина, привітав усіх гостей.

В неділю, 1-го серпня, гості взяли участь у Службах Божих в обох церквах. По полудні, о 3 год. почався четвертий концерт. Відкрив його інж. М. Комічак, його дружина Ганна, проспівала

продовж 7 років існування і праці Спортивної Школи.

Керівник програми представив гостя з Канади, з Вінніпегу, Дмитра Фаркаша, редактора гумористичного журналу „Канаду“, уродженця закарпатської Гуцульщини, що гумористичним стилем привітав учасників фестивалю. Це був одинокий привіт з Канади, що викликав загальну веселість.

Школа Кобзарського Мистецтва в Нью Йорку під мистецтвним керівництвом о. Сергія Кіндзерського - Пастухова, під дирижуванням Чорного, 11 молодих бандуристів (5 дівчат і 6 хлопців) виконала низку українських пісень, а відома наша оперова співачка Галина Андреева проспівала 5 пісень. Крім того юнак Микола (Заміненка на стор. 3-4)

Ще до 80-их роковин першої матури в українській гімназії в Перемислі

Автор цих рядків на сторінках „Свободи“, ч. 183 за 30-те вересня м. р., помістив статтю на повноту тему. Цю статтю надрукували ще інші українські часописи. В цій статті я написав, як подала наша гімназія в Перемислі, хто був її першим директором, а при тому згадав про Жіночий Інститут, нагадавши, що в 1976 році припадають 80-ті роковини першої матури. І тому, що тодішня гімназія була утрачена, то й колишні учениці Інституту — жіночої гімназії, повинні цю історичну подію відзначити згідно з Союзівці у вересні.

УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ — ВІДДІЛ ПОВІТ МОРРІС

запрошує на

ПІКНІК

в неділю, 15-го серпня 1976 р.
від 12 до 7 год., в Sun & Fun Beach Club
DOBY Rd., IRONIA, N.J.

- Плавання, відбаванка, теніс, „soft ball“, гри і забави для дітей.
- Вступ, що включає буфет і напінки \$6.00 для дорослих, \$3.00 для дітей.
- За інформацією звертатись до п. Д. ЛІСКО — (201) 267-8219

ВІДНАЧУЮЧИ 100-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОГО ПОСЕЛЕННЯ в ЗСА

відбудеться

ФЕСТИВАЛЬ

на ОСЕЛІ ім. О. ОЛЬЖИЧА в ЛІГАНТОНІ, Па.
в суботу, 14-го серпня 1976 р.
о год. 5-й по пол.

З ТАКОЮ ПРОГРАМОЮ:

- Привіт представника ЦУ ОДВУ.
- Слово в українській і англійській мовах.
- Мистецька програма дітей таборів Українського Золотого Хреста під проводом О. ГЕНАЛО.
- Мистецькі виступи артистів сл. п. В. Власовського — Е. ГРАНАТ, В. МЕЛЬНИК, О. ГРАНАТ.
- Виступ танцювальної групи з МекАду.
- Музично-вокальний ансамбль „ДНІПРО“ під кер. маестра О. СТРОЦЬКОГО.

Промімо до численної участі.

Святиний Комітет
ЦУ Організації Державного Відродження
України
Табора Українського Золотого Хреста
і Виховно-Культурний Осередок

ГОЛОВНА УПРАВА БРАТСТВА КОЛ. ВОЯКІВ 1-го УД УНА

повідомляє, що

в днях 4, 5, 6-го вересня 1976 р.
(ДЕНЬ ПРАЦІ)

на Оселі Українського Робітничого Союзу
в Глен Спей, Н. Й.
(U.W.A. Cultural Center "Verkhovyna",
Glen Spey, N.Y. 12737)

відбудеться

5-ий ДЕЛЕГАТСЬКИЙ З'ЇЗД БРАТСТВА

з такою програмою:

Субота, 4-го вересня 1976 р.
10:00 ранку — 12:00 — Реєстрація учасників З'їзду.
1:00 — 7:00 вечора — Народи З'їзду.
9:00 вечора — „ВОЯЦЬКА ЗАБАВА“ із виграшками
Крайової Управи ЗСА, дохід із якої призначено
на видання історії 1-го УД УНА.

Неділя, 5-го вересня 1976 р.

11 ранку — 2 по пол. — Продовження нарад З'їзду.
2:00 — Обід.
4:00 по пол. — МИСТЕЦЬКИЙ КОНЦЕРТ із виступами п. АНДРІЯ ДОВРЯНСЬКОГО — аккомпанюмент п. Т. ГРИНЬКІВ, Муж. Хору „ДУМКА“ із Нью-Йорку, Танц. Ансамблю СУМА в Нью-Йорку „ВЕРХОВИНЦІ“ під мистецьким проводом п. О. ГЕНЗИ.

- Запрошуємо всі Комбатантські, Громадські та Молодечі Організації взяти участь у програмі З'їзду.
- Окремих запрошень Організаціям вислати не будемо.

ц. р. У статті я написав, що навіть вже договорився у цій справі з п. В. Касом.

Мой обов'язком було згадати про цю подію, бо ні я, ні мій рідний, не мали на думці того З'їзду самі організувати. Той обов'язок падає на всі рідніки нашої гімназії. Тим більше, що в Америці є напевно не менше 200 осіб — колишніх учнів з нашої гімназії. Я подав адресу, на яку повинні були голоситися товаришки та товариші, які бажали б взяти участь у цьому З'їзді. На превеликий жаль дуже мало зголосилося, просто смішно.

Писати ці рядки прийняли мене і телефони, й листи, в яких мене запитують в справі 80-их роковин першої матури у нашій гімназії. Допитують й з Канади. Бо, як доповідано мені, що ніби хтось задумав зібрати З'їзд в Торонто. Самі торонтяни з того сміються! Зрештою — нас в Америці сотні, то чому нараховувати людей туди йти, а це й знак запиту, чи вони пойдуть? Тим більше, що на терені Америки живуть наші давні професори: Тадей Росткович і Теодор Ставничий. Ва, ще й не забуваймо нашого класика „Свій до свого!“ Тобто Союзівка з українською установою, і якщо ми масмо видавати гроші в чужі руки, то хай ті гроші йдуть у рідні. Крім того, я вірю, що мої земляки — перемисляни є членами УНС, а це дає кожному 10 відсотків знижки на перебування на Союзівці.

Всі мене запитують про З'їзд, наче б це від мене залежить. Я вірю, що по написанні статті зійдуться товаришки, товариші і створять відповідний Комітет, щоб гідно відзначити цю історичну подію. На жаль, я міцно розчарувався. Мос розчарування тим більше, коли на сторінках „Свободи“ читаю про різні З'їзди з приводу матури інших, що відбувалися не тільки на рідних землях, але навіть вже на еміграції в таборах. І тоді, коли читав, як то наші люди з більших міст видають твори не тільки про саме місто, але й про околиці, то за моїх дорогих земляків бере сором! Єдине видання — це один том, правда, його солідно опрацював проф. В. Загайкевич п. н.: „Західний бастіон України“. Проте, на цьому перемисляни стали й далі потягувати воза немає кому. А Перемислянина заслужила на те, щоб її докладніше опрацювати. Ще поки живуть люди, які походять звідти, можна б прибирати цінний матеріал для нашої історії, якщо не зробимо тепер, — тоді пропаща справа!

З'їзд заплановано на вересень ц. р., зараз по Дні Праці. Коли хтось приїде на День Праці, то може собі так укласти час, щоб змогти залишитися до кінця тижня, відбутися цей З'їзд, вписуючи в аналіз нашої історії ще одну світлу сторінку.

Часу залишилося дуже мало, щоб належно той З'їзд змогти відбутися з програмою, відповідною до такої події, як Перша матура в українській гімназії в Перемислі.

На цей З'їзд вже буде готова книжка Кружка батьків при цій гімназії з Альманахом „Юних Днів — днів весни“.

Всіх зацікавлених просимо зголошуватися на адресу Романа Тимчука.

Адреса:
Roman Tymchuk
109 E. 2nd St.
New York, N.Y. 10009.

Петро Ямняк

Над чим працює композитор

У „Концерті релігійної музики“ з творів українських композиторів, з нагоди 41-го Міжнародного Евхаристійного Конгресу, що відбувся у п'ятницю 6-го серпня 1976 року в найкращій залі Філадельфії — „Академі оф Мюзік“, талановитий скрипаль Андріан Британ, один з учасників програми, виконав новий твір Ярополка Ласовського — „Три ліричні канти“.

Ярополк Ласовський, відомий як автор музичної комедії „Дейз“, творів для скрипки та челью і ряду пісень до слів сучасних українських поетів, що їх виконували співаки Маріяна Чолій-мечо-сопрано та баритон Володимир Карпинич на його авторському вечорі.

Про музичне оформлення „Амлет“, для якого він скомпонував тринадцять музичних точок, як пісню Королеви, Офелії, Гробопопелі, норвезької та данської танці, пише Вікі Огден у „Огайо Стейт Лентерні“, Колумбус, 20-го травня 1976:

„Підкреслимо емоційну насиченість вистави, викликаючи вистави, та музика Ярополка Ласовського. Його музика, особлива у вражаючій сцені, коли він виражає тіло мертвого принца і винос тіла супроводить похоронний марш, вона віддає мажорат та відблиски слави у дивно тривожний спосіб“.

А Джін Джард у Ситі-Джарднел „Колумбус“, з 20-го травня 1976 підкреслює:

„Слово похвали належить хвилюючій музиці Ярополка Ласовського та чудовій оркестрі, що її виконує. Вистава йде вже четвертий раз в Тербер театрі при заповненій залі. Музичні готки, що її із захопленням і з приємністю наша вироблена публіка, написані для мідних, дерев'яних та ударних інструментів“.

Літній сезон Огайського Стейтвого Театру розпочав англійська драма „Дракула“, що для неї наш композитор скомпонував вальс у стилі XVIII століття, але у виконанні електронічних інструментів. Можна припустити, що й цей твір Ярополка Ласовського не мине уваги музичної критики“.

Н.Н.

ВІДБУВСЯ ЮВІЛЕЙНИЙ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ла Куйбіда, продекларував патрістичну поему при супроводі бадурісти. Це було закінченням мистецької програми.

Дальше інж. М. Комічак прочитав листа від Координаційного Комітету з Філадельфії, що закликає дарувати кров на Червоний Хрест на інтенцію нашого Патріярха Йосифа як просте в оброні „Великого Неприязного“ на Евхаристійному Конгресі у Філадельфії. Представник Комітету Оборони Валентина Мороза з Вашингтону, Андрій Міхняк, подякував за переведену під час фестивалю збірку на Фонд Оборони В. Мороза, що принесла 580 дол. Вкінці Представник трьох юнаків з Вашингтону: Юрка, Олега й

Павлуся Куліва, які вже давно беруть участь у поданні писанок під час Великого фестивалю в Білому Домі.

Інж. М. Комічак закрив фестиваль молоді о год. 5-й по пол. Він провадив програму у двох мовах, бо було значне число англомовної публіки.

У всіх трьох вечорах відбувалися фестивалі забав при звуках оркестру „Темпо“ і „Нова“, В. Авраменко висвітлював свої фільми, а мистець Марко Забар (вітражист) показував прорізку з музикою.

На великій площі „Верховини“ цілі три дні відбувалися численні виставки картин, різьб, кераміки, книжок, малювання, родного мистецтва, покази

мистецьких робітень у спеціальних шатрах, кіосках, на столиках під вільним небом.

Ціла „Верховина“ й околиця були повні гостей, які ніколи досі. Дві церковні просторі площі були заповнені автами. Були гості з близьких і далеких міст Америки: з Лос Анджелесу, Мінеаполісу, Чикаго, Детройту, Клівленду, Воффало, Рочестеру, Бостону, Вашингтону, Флориди й ін. Були з Монреалю, Торонта й Вінніпегу. Були навіть гості з далекої Австралії, п. Гарасмів із Сіднею!

ВИСТАВКА КАРТИН В. КРИЧЕВСЬКОГО В ЕДМОНТОНІ

Едмонтон (С. Ш.) — 25 і 26 вересня 1976 року відбудеться тут виставка картин визначного українського мистця Василя Васильовича Кричевського, батька Катерини Кричевської-Росандіч з Каліфорнії. На виставці будуть виставлені твори з сорока років. Виставку відкрис український мистець проф. Іван Кейван.

ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ЛІТЕРАТУРНОГО ФОНДУ

ім. ІВАНА ФРАНКА в ЧІКАГО

у глибокому смутку повідомляє, що 27-го липня 1976 р., ненадібно і передчасно відійшов у Вічність

С.Л. П.

МИКОЛА ДЕНИСЮК

член Правління УЛФ ім. І. Франка в Чикаго, видавець і редактор.

Опечалений Дружина і всі Родні, висловлюємо щирі й глибокі співчуття. ВІЧНА ПОМУ ПАМ'ЯТЬ! ПРАВЛІННЯ УЛФ ім. І. ФРАНКА в ЧІКАГО

Ми, бувші парафіяни сіл Рибників і Котова, повідомляємо, що в понеділок, 26-го липня 1976 року, упокоївся в Богі

Бл. п. о. крилошанин

ВАСИЛЬ ТАНЧАК

Для утривання Ного світлої пам'яті, замість квітів на могилу, прохасмо складати пожертви на фонд „Церква в Потребі“.

Родина Покійного висловлює щире співчуття. Пожертви слати на адресу: АРКА, 48 East 7th St., New York, N.Y. 10003.

З України надійшла сумна і болісна вістка, що 22-го червня 1976 р. в Яремчу, Івано-Франківська область, упокоївся в Богі після довшої, важкої недуги, на 98-му році свого богоугодного, жертвоного і повного прикрих переживань і важких ударів долі життя

Бл. п.

Теодозія з Глібовицьких КАЗНОВСЬКА

дружина загинувшого без сліду на засланні в Сибірі с. п. о. Антона Казновського, колишнього пароха в Глибичу, повіт Борщів, Тернопільська область. Поховано Покійну в родинному гробі в Бучачі. Прохасмо за молитви за душу Покійної.

ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ!

В імені св. Рідки в Україні, США і Канаді — БОГДАННА з ГЛІБОВИЦЬКИХ ТАРНАВСЬКА — сестра

У ПЕРШУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ

нашого Невідкашаного і Незабутнього МУЖА, ТАТА, ДІДУКА, ШВАГРА і ВУНКА

Бл. п.

МИХАЙЛА ДЕМ'ЯНЧУКА

відправиться за спокій Ного Душі

ЗАУПОКИНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

в п'ятницю, 13 серпня 1976 р.
у ВАШИНГТОНІ, Д.К.
у церкві ПРЕСВЯТОЇ РОДИНИ

о год. 8-й ранку

Прохасмо згадати Покійного у своїх молитвах.

У глибокому смутку:

дружина — ЕМІЛІЯ і РОДИНА

Бл. п. о. крилошанин

ВАСИЛЬ ТАНЧАК

б. декан Нарвського деканату і парох Яничина, також душпастир студентів в Ерлленгі, Німеччина, довголітній парох і основний парох Різдва Пречистої Діви Марії в Нью-Брансвіку, Н. Дж., учасник Визвольних Змагань в рядах УСС-ів, член Гетьманської Організації, ординарий 4-го грудня 1921-го року.

ПАНАХИДА була відслужена в середу, 28-го липня ц. р. в годині 7-й вечора в церкві Різдва Пречистої Діви Марії.

СВЯЩЕННИЦІ ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися в четвер, 29-го липня ц. р. о годині 10-й ранку з тієї ж церкви на Сейнт Пітерс Семетері в Нью-Брансвіку, Н. Дж.

Горем прагнуть:

ОЛЕНА з ЦІСЬКИХ — дружина
МАРІЯ — дочка з чоловіком д-ром ЮРИСМ ДИЦЬОМ
та дітьми: ЮРКОМ і МАРКОМ
МИХАЙЛО і АННА — брат і сестра в Україні
Василь і дільна Родина в Америці, Канаді й Україні

Родина просить про молитви за душу Покійного, а замість квітів на могилу складати пожертви на „Церква в Потребі“ або Українську Катедру в Гарварді.

ЛЕГКО-АТЛЕТИЧНІ ПЕРШОСТІ УСЦАК

В ОЛІМПІЙСЬКИЙ РІК

— відбудуться —

28 і 29 серпня 1976 р.

в Рочестері, Н. Й.

на університетському стадіоні

Rochester Institute of Technology

Прекрасне вивчання і бітумові бігові доріжки стадіону дадуть змогу встановлення нових рекордів.

Центральний Союз Українського Студентства

ЗАПРОШУЄ ВАС НА

ЧЕТВЕРТИЙ СВІТОВИЙ КОНГРЕС УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО СТУДЕНТСТВА

12, 13, 14-го СЕРПНЯ 1976 р.

INTERNATIONAL HOUSE — UNIVERSITY OF PENNSYLVANIA

320-CHESTNUT STREET

PHILADELPHIA, PA. 19104 U.S.A.

ESsex 5-5555